

Egy igazi hős

Dahassir-i Hayrro élete

Rounn Loandar feljegyzései a szemtanúk visszaemlékezéseiről
(részletek)

Rivgad da Vaar, unióbeli száznagy

“Dahassir ostrománál, ami szerintem megalapozta a legendáját, én is ott voltam. Saját szememmel láttam, mire is képes. A toroniak visszaszorítottak bennünket a déli körbástyára vezető gyilokjárókról. A bástya és annak védői elvesztek. Ekkor pillantottam meg Hayrro-t, amint a szemközti gyilokjáró addig hátráló védőinek élére állt. Abban a csodás páncélban is úgy mozgott, mint egy tiadlani kardművész. Úgy vágta keresztül magát a Vihargárdisták legjobbjain, mintha csak kolduló utcakölykök lennének. A többiek nem is tudták azonnal követni. Mire felért a körbástyára, már csak fél tucat védő volt talpon, a mellvéden pedig felmászott a toroniak zászlóvivője, a Vihargárdisták parancsnoka. Hayrro a bástyáról minden gondolkodás nélkül rávetette magát, és zászlóvivővel együtt az ostromlétrát is magával rántotta. Ezt látva a védőket olyan lelkiület, olyan harci kedv szállta meg, hogy ellentámadásba mentek át, és még napnyugta előtt úgy fertály órán belül visszafoglalták a déli körbástyát. Másnap reggelre az ostromlók elvonultak a vár alól, de ami még inkább hihetetlen, hogy Hayrro hajnalban ott állt a kapuk előtt. Túlélte a zuhanást, és életben maradt a falon kívül is az ostromlók közt. Mindenki őt ünnepelte aznap!”

Roon de Soregris, erigowi őrgróf

“Gyermekkorom óta nem láttam őt, és mély bánatomra egy-egy emlékképnél több nem is maradt meg bennem róla. Azt tudom, hogy apám a halála napjáig tisztelettel és megbecsüléssel gondolt rá, pedig elmondása szerint a határ rossz oldalán látta meg a napvilágot.

Grett Kuvdaal, favágó

“Kétszer láttam csak életemben, de sosem beszélhettem vele. Történt egyszer, hogy a tanyánkon rajta ütöttek a Lánctaratók haramiái és magukkal vitték a fiamat Grunnt, aki olyan hétéves forma lehetett. Én de Soregris jobbágya voltam akkor. Két nap alatt értem a várába, hogy előadjam a panaszomat. Kemény és őszinte

szívű ember volt az öreg gróf. Úgy tartotta késő már utánuk indulni, főleg a határon túlra, fájdalom egy apának, de le kell mondanom a kölyökről. Akkor állt fel az asztaltól Hayrro, hogy majd ő utánuk megy. Őszintén mondom, én nem hittem neki, de mit tehettem volna. Aztán épp csak fordultak egy kört a holdak az égen, hogy egy szeles éjszakán valaki megzörgeti a kalyibám ajtaját. Hát Grunn volt az, mögötte meg a lovag. De biza az meg se várta, hogy megköszönjem neki. Szó nélkül odébbállt egy perc alatt. Csak a tekintetét nem felejttem el soha, mintha szomorúságot láttam volna a szemeiben, ahogy minket nézett a fiammal!”

Lyohne Hollhye, Ellana papnője

“Ha tudtam volna, hogy róla fogsz kérdezni, nem mentem volna bele az alkuba. Közel egy évtizeddel ezelőtt találkoztam vele a világ legnagyobb szemétdombján, Erionban. Hayrro gyakori vendége volt rendházunknak, közösen mutattunk be áldozatot az istennőnek. Akkoriban kalandozókkal járta be Ynev szinte minden szegletét, mégis időről időre visszatért Erionba, a szentélyünkbe és persze hozzám. Egy Ellana papnő esetében ritkán történik meg az ilyesmi, de úgy hittem ő az a férfi, aki mellett le tudnám élni az életem. Olyan belső erő, olyan határozottság, annyi érzelem és gyengédség volt benne, szerintem akármelyik nőt megkaphatta volna, ám ő mégis velem múlatta idejét. Azt hittem eljött az idő, hogy kezembe vegyem kettőnk sorsának fonálát, és elkészítettem a Szerelem amulettjét. Biztosan tudod, egy papnő esetében ez annak a bizonyítéka, hogy meglelte azt a férfit, aki mellett le szeretné élni az életét. Szerintem ő is tudta ezt, mert amikor megmutattam neki az amulettet, egyszerre véget ért a varázs. Rögtön láttam, hibát követtem el. Az addig magabiztos férfi tekintetéből szomorúság és zavar áradt. Pár kósza szót mormolt, inkább magának, semmint nekem arról, hogy őt mindez mennyire váratlanul érte, és hogy időre van szüksége. Amikor az ajtót behúzta maga mögött, tudtam, hogy soha többé nem látom majd. Ma már azt is tudom, mohósággal a szívnek olyan sebeit téphettem fel benne, melyek örök magányra kárhoztatják őt.”

Annia Filtion, masgari kocsmárosné

“Egyszer Kyel teljes nagyhavát töltötte Masgarban és persze a fogadómban, a Rézlatatban. Igen tehetős nemesúr, aki rövid idő alatt komoly tiszteletet vívott ki a helyi kocsmatöltelékek és önhitt párbajhősök közt. Nagyon érzékeny volt arra, hogy megadja mindenki a neki járó tiszteletet. Ebben nem ismert tréfát, és jó pár koponyát be kellett törnie, hogy ezt mindenkivel megértesse. Mondjuk amennyire ellenszenves volt ezeknek az ‘uraknak’, annyira lenyűgözte Masgar hölgyeit. Nem árulok el nagy titkot, hogy számtalan közrendű és nemes hölgy omlott a karjába. Közülük nem egy titkon, férje vagy apja háta mögött. Volt abban a férfiban valami

olyan kisugárzás, amit egy nő sem tudott nem észrevenni. Bizony, még engem is az ujjá köré csavart. Végül aztán nem maradhatott mindez titokban, ezért is állhatott odébb oly váratlanul.”

Airun Al Marem, dartonita egyházfő

“Én még nem találkoztam vele. Ayr – aki állítólag jóban van vele – állítja, hogy hithű dartonia, és magáénak vallja az északi eszméket. Az, hogy csatlakozzon a Szentháromsághoz, viszont szóba sem került. Főleg mióta Alexel úgy összerúgták a port! Na persze őt sem kell félteni, egyszerűen vannak emberek, akik az égiek rendelése szerint nem jönnek ki egymással.”

Larhot Kaey, ilanori lovas tiszt

“Az kétségtelen, hogy lovagi fegyverzetét páratlanul forgatja, és a lovat is úgy üli meg, mintha köztünk született volna. Ám a lovagi etikett, a lovagi lelkület nagyon távol áll tőle. Mikor Daumban, egy ivóban(!) láttam, olyan latrok közt és olyan módon múlatta az idejét ...! Szóval az olyan fickókat békeidőben sorra akasztgatjuk a fákra. Dahassir hőse meg becsületes katonák helyett semmirekellőkkel duhajkodik, és könnyűvérű fehércselédeket ölelget! Ez egyáltalán nem tesz jót sem a morálnak, sem a fegyelemnek!”

Garada Orguff, tábori borbély

“Da Ranga hadában voltam tábori borbély. Egy napos reggelen lépett be a Davalon melletti táborunkban felállított sátramba, hogy kurtíttasson az üstökén. Az ilyen hősök, míg az ember távolról látja őket, sokkal ... magasztosabbaknak tűnnek. Nem azt mondom, hisz ő valóban jól megtermett, jókötésű férfiú, de sok hasonlóval futottam már össze. Mondjuk korához képest igen jól tartotta magát, mert nekem ehhez jó szemem van! Titkot árulok el, mert ezt akárki nem veheti észre, de a haja már erősen őszül, csak valami kesernyés szagú olajjal keni, hogy fekete maradjon. Szóval egy picit hiú ember, de ebben nincs semmi kivetnivaló, egy ilyen nagy hősnél ez szót sem érdemel!”